

men ogsaa i andre Retninger. Det Første ligger navnlig for i en tidligere Tid, og jeg har allerede gjentagende bemærket, at man strar i Begyndelsen af dette Aarhundrede klagede over, at Vaabnene ikke vare af den Bestaffenhed, som man kunde ønske. Dette har man ganske vist senere faaet redresseret, og faaer nu fuldkommen antagelige og brugbare Vaaben tilstede; men man har saa maattet gjøre Offre med Hensyn til Mængden af Vaaben og med Hensyn til Tiden, inden hvilken de kunde leveres. Dette er, mine Herrer, et meget væsentligt Moment, naar der er Tale om Armeens Forsyning med Vaaben; det er ikke tilstrækkeligt, at den faaer gode Vaaben, naar man kun faaer 1000 om Aaret til en Armee, der skal have 50,000. Det er ikke ligeegyldigt, i hvilket Omfang Fabriken er istand til at præstere de Vaaben, som Armeen har Brug for, og jeg skal nævne som et Curiosum og som ret betegnende for de Vanskeligheder, der kan beredes for Armeens Forsyning, at der i Arsenalet findes en Model, der aldrig har været udleveret til Armeen, fordi den ikke kom saa fuldtallig fra Fabriken, før den allerede var forældet og derfor maatte gjøres om igjen. Naar man lægger Mærke til, hvorledes det gaar ved alle extraordinaire Veiligheder, hvor det netop er af yderste Vigtighed, at Armeen er istand til at foretage alle de Reparations- og Erstatningsarbejder, der kræves, og ligeledes af yderste Vigtighed, at disse Arbejder foretages her i Landet, saa siger jeg, at det forekommer mig, at man ikke bør vægre sig ved at gjøre Offre for at skabe en Tilstand og skaffe Veitægelse tilstede, som nogenlunde opfyldte de Krav, som man erkender, at Armeen med Rette kan gjøre. — Seer jeg dernæst hen til Statskassens Tarr, saa synes det mig, at de Herrer formeget have holdt sig til det Ønske, som de kunne have om, at komme saa let fra det som muligt i denne Henseende, men ikke have villet tage Hensyn til, at der som sagt ogsaa er paaftaet en Ret paa den modsatte Side. Forudsat at selve det, som Regjeringen har foreslaaet, er et forstandigt Compromis om denne Ting, ville De see, at, naar De gaae ind paa dette, vil det være til ligefrem Fordeel for Statskassen. Der fordres

93,000 Rb. i kongelige Obligationer — jeg lader Spørgsmaalet om Søerne ligge reent udenfor, thi det er i det Hele taget et meget underordnet Punkt — som ikke kunne æquivalere nogen højere Pris end 80,000 Rb. Der fordres desuden 14,500 Rb., som vi imidlertid faae fuldt Æquivalent for ikke blot i Maskiner, men ogsaa i Materialer og tildeels i færdigværende Vaaben. Endelig forlanges der for at kunne undvære Geværfabrikens Medvirkning 55,000 Rb. til Udvidelse af Værkstederne paa Arsenalet. Begeruer jeg nu som bemærket 80,000 Rb. som Obligationernes virkelige Værdi og dertil lægger de 14,500 Rb., faaer jeg c. 96,000 Rb. ud, og føie vi dertil de 55,000 Rb., have vi 151,000 Rb. Ved Siden deraf tilbyder Krigsministeriet at nedsette den aarlige Bevilling, som hidtil har været opført med 45,600 Rb., med 9,600 Rb. Der kan altsaa ikke være Spørgsmaal om, at der jo — seet blot fra dette Synspunkt — er en Besparelse i den aarlige Udgift ved at gaae ind paa Forslaget. Men der er derhos en Ting, som de Herrer ikke synes at have lagt Mærke til, og det er, at Krigsministeriet som Æquivalent for de 55,000 Rb., desuden tilbyder at nøies med en mindre Bevilling i indeværende Aar af 9,600 Rb., og i næste Aar af 21,600 Rb., altsaa ialt c. 31,000 Rb. Derved bliver det Beløb, der kræves, nedbragt til 120,000 Rb. Det er altsaa dette, der fordres, for at blive fri for Forholdet til Geværfabriken, og for at have udvidet sine egne Værksteder saaledes, at man er istand til selv at kunne gjøre Arbeidet. Ville vi sammenligne dette med de nærværende Udgifter, da forekommer det mig indlysende, at der er ikke saa lidet Fordeel for Statskassen forbunden med at gaae ind paa dette Compromis, og jeg siger, mine Herrer: Lader Dem ikke fixere ved Forestillinger om, at De muligt ved at indsette en anden Bestemmelse kunne faae bedre Vilkaar ud. Jeg tør dyrt og helligt forstikke Dem om, at denne Sag er forekommet os at være af en saa difficult Bestaffenhed, at der er anvendt den yderste Gøne ikke blot fra Krigsministeriets, men ogsaa fra min Side, for at komme til det Re-